

[Svend Haugaard.]

men nok altså netop det mulige. Jeg mener ikke, at der er nogen grund til, at man kaster med sten; hvis der er fejl, er der også nok fejl længere tilbage. Det er da klart, at der er meget store vanskeligheder, og når der er store vanskeligheder, synes jeg, det er klogere og rigtigere, at man, fremfor at skyde med skarpt på hinanden, samler kræfterne om at få løst tingene udadtil på bedst mulig måde. Og det er da især vigtigt, at erhvervet – og dér mener jeg både fiskerierhvervet og fabriksområdet – og ministeren har en god forståelse og godt samarbejde, og det er vel også i det store og hele tilfældet. Det er i hvert fald afgjort nødvendigt for, at man kan løse problemerne. Nu har vi hørt ordførerne, og jeg synes, at det har bragt meget lidt nyt frem og også en ret svag argumentation over for den kritik, der er blevet rejst. Jeg må indrømme, at jeg har heller ikke mange gode råd at give, men til gengæld altså heller ikke nogen særlig kritiske bemærkninger. For beskæftigelsen er det meget vigtigt, at der er jævne tilførsler, og jeg synes, det må være rigtigt, at man foretager en opdeling af kvoterne over flere gange i årets løb, f. eks. kvartalsvis opdeling. Det må også være rigtigt, at man ser på andre muligheder for tilførsler, hvor det viser sig, at de danske fangster ikke kan slå til. Endelig tror jeg, at det er meget vigtigt, at man undgår det fuldstændige stop. Det er jo svært at lægge en række industrier i mølpose til bedre tider, og man må altså stille efter, at de stadig har i hvert fald delvis beskæftigelse, og så i øvrigt også tilstræbe, at de ændringer, der skal ske, kommer med så godt varsel som overhovedet muligt.

Jeg vil gerne stille et spørgsmål til ministeren – jeg ved ikke, om det kan besvares, men ellers kan det måske blive det senere. Der er rygter om, at man i England har planer om en stærk udbygning af fiskeriet inden for industrifisk og en udbygning af fiskemelsfabrikker. Det kunne være interessant, om det er sådanne ting, der indgår i planerne, og om man ved noget om det. Vi er nødt til at erkende, at havenes rigdomme ikke er ubegrænsede. Vi har fået advarsler fra biologer, og vi har også fået advarsler i form af de erfaringer, der har været igennem nedsat fangst; disse advarsler bør naturligvis tages alvorligt. Det vil være grænseløst let-sind, som nogle har sagt man kunne gøre det blot at fiske løs. Det er afgjort nødvendigt, at vi

har retsregler for fiskeriets udnyttelse, og det vil igen sige, at internationale aftaler er en absolut nødvendighed, når vi ikke skal have alles krig mod alle. Jeg vil i den forbindelse sige, at det er meget, meget afgørende, at man, når man nu har fået denne 200 miles grænse, at man så i hvert fald har opnået at få det store EF-hav, ellers havde situationen simpelt hen været katastrofal. I samme forbindelse må jeg måske nævne det, synes jeg, ganske interessante, at fiskeriforhandlingerne nu antagelig fører til, at Østlandene foretager en de facto anerkendelse af EF, så der måske også kan nås noget fornuftigt herigennem. Det er også klart, at Danmark må være interesseret i de aftaler, og at Danmark selvfølgelig skal holde dem og naturligvis også gøre alt for at få andre til at holde aftalerne. Vi må naturligvis også gøre vort bedste for at sikre dansk andel i kvoter og adgang til fiskepladserne, og det gælder da ikke mindst til de meget afgørende områder inden for den engelske 50 miles grænse. Her er der noget, hvor man skal stå ekstra fast. Også aftalerne med andre lande, jeg tænker her især på Norge, er meget afgørende, ligesom at vi søger at få fjernet de nationale støtteordninger, som generer os temmelig meget, både inden for EF og i andre lande, vel her især Canada og specielt for os også Norge. Det er måske lidt voldsomt at anmode om, at regeringen ligefrem rejser den sag på Nordisk Råds møde, selv om der egentlig kunne være grund til det, men så kunne andre måske gøre det. Så kunne regeringen til gengæld meget indtrængende gøre forestillinger over for den norske regering med hensyn til den norske subsidieordning, som er meget generende. Jeg mener også, vi skal overveje mulighederne for en rimelig begrænsning af fiskeriflåden, sådan at der er et nogenlunde rimeligt forhold imellem flådens størrelse og de kvoter, vi kan få tildelt. Jeg har ikke så forfærdelig meget tilovers for det, man kalder trusseredere, og da især ikke på fiskeriets område. Det er nævnt flere gange, at vi inden for landbruget har en lovgivning med bopælspligt, eller i hvert fald en lovgivning, der søger at forbeholde erhvervet for dem, der har det som hovederhverv. Jeg vil gerne melde mig blandt dem, der synes, det er rimeligt også for fiskeriets område. Hvis det ikke skal være et bopælskrav, skal det nok være et hovederhvervskrav; det var rimeligt, at man også fik det for fiskeriet. Jeg synes også, der er grund